

d'un rossinyol anava a ésser devorada per un esparver, que no era altra cosa que un màgic, enemic seu.

Aquest bon monarca, que regnava sobre tota la regió del Rhin fins al Neckar, (això passà en temps de Carlemany), tenia un fill molt bell i tan bo com el seu pare, però tan desgraciat i malaltic, que tothom deia que no podria viure gaire.

ARTUR OSONA

Això era causa de gran aflicció pel Rei, que cridà a la seva Cort tots els metges més cèlebres i tots els encantadors més savis, cobrint-los d'or i pedreria; l'un prescrivia drogues, l'altre aconsellava romeries, però res no hi valia.

El Rei es lamentava, la Reina plorava i el noi cada dia esdevenia més esgrogueït i flac; el deixaven córrer per la muntanya perquè sols desitjava cullir flors i perseguir papallones; tots els diners que portava els donava als pobres i se'l sentia tossir del cim del Kniebis a Breitenberg.

Un jorn, una pobre velleta que amb prou feines es podia moure, li demanà almòdina; el príncep, no trobant res a la butxaca, es treu la gorra i li posa a la mà, dient: «Preneu aquesta gorra de vellut, amb un ric topaci al centre. Amb el diner que en treureu en tindreu per una bona sopa i un giponet ben calent.» De sobte la velleta es transformà en un formós rossinyol, que, col·locant-se